

af 1922 var til Fordel for, og derfor kan man ikke gøre denne Betragtning gældende.

Det lader sig slet ikke nægte, at Formue- og Indkomstskatten hviler som et overordentlig stærkt Tryk paa Erhvervslevet. Det gør den gennem Selskabsskatten, det gør den gennem Indkomstskatten, men det gør den navnlig gennem Formueskatten. Og det glædede mig, maa jeg sige, i denne Forbindelse, at det ærede Medlem Hr. Rode udtalte sig saa forstaaende om den Tanke, at man dog maa tage noget Hensyn til, hvilken Afkastning Formuen giver. Det ærede Medlem vilde ikke formindske det samlede Beløb af Formue- og Indkomstskatten — i saa Henseende er jeg nu ikke enig med ham —, men han vilde dog have den anderledes fordelt, og navnlig vilde han billige, at der blev taget Hensyn til dette vigtige Moment: hvad afkaster Formuen?

Det er netop her, Formueskatten kommer til at hvile saa overmaade ubilligt i en Krisetid som denne, hvor en meget stor Del af Formuen er anbragt — fuldkommen legitimt — i Erhvervsvirksomheder paa en saadan Maade, at den giver ingen eller en meget ringe Afkastning. Her virker enhver Formindskelse af Fastejendomsskatten og enhver Formindskelse af Formueskatten efter min Mening som en Retfærdighedshandling og som en Handling, der medfører en umiddelbar Lettelse for Erhvervslevet. I saa Henseende skelner jeg aldeles ikke mellem større og mindre Skatteydere, naar det drejer sig om Erhvervslevet, og jeg har jo desuden den Opfattelse — jeg ved godt, at det ikke er alle, der deler den, men jeg har den Opfattelse, at naar der hviler en uforholdsmæssig tung Byrde gennem Formue- og Indkomstskatten paa erhvervsdrivende Selskaber og erhvervsdrivende Personer, saa er det noget, som øver et Tryk paa Erhvervslevet som Helhed, og som derfor øver et Tryk paa de smaa i Samfundet, ikke mindst paa Arbejderne.

Det er Betragtninger af denne Art, som har gjort, at jeg har ment, at naar de to Formaal, som ganske vist for mig har staaet foran, det at lette Taksterne og det at lette de kommunale Byrder, til en vis Grad er opfyldt — jeg vil ikke sige opfyldt i hele det Omfang, jeg kunde anise for ønskeligt, men dog til en vis Grad —, saa kan vi ikke lade Formue- og Indkomstskatten ligge, som ogsaa sikkert i overmaade mange Tilfælde virker trykkende paa Erhvervslevet. Her maa ogsaa finde en Lettelse Sted.

Nu sagde det ærede Medlem Hr. Rode, at der trængtes slet ikke til Lettelse her.

Det ærede Medlem vilde ogsaa benægte, at der i § 53 i Indkomstskatteloven af 1922 var givet nogen Anvisning i Retning af det her foreslaaede, og det er naturligvis meget rigtigt, at man ikke dør har tænkt paa en Situation som den nuværende med et Overskud af en Valutabeskatning, som kunde anvendes paa denne Maade. Man har særlig tænkt paa det Tilfælde, at der var Aar, hvor Statens Indtægter indflød saa rigeligt, at der var et Overskud udover det, der var nødvendigt til at dække Statens Udgifter; saa skulde det anvendes paa denne Maade. Men det, at der findes en saadan Paragraf i denne Lov, som ikke findes i de indirekte Skattelove, tyder netop paa, at der hos Lovgivningsmagten har været en Bevidsthed om, at her var man i Krigstiden og Efterkrigstiden kommet for højt op, og at naar der kunde finde en Lettelse af Skattebyrden Sted, saa skulde den finde Sted her.

Den Betragtning, som det ærede Medlem Hr. Rode gjorde gældende, idet han umiddelbart vilde tilknytte de Savn, som Tjenestemænd og andre maa lide som Følge af de saakaldte Nedsæringslove, til dette Forslag, synes jeg slet ikke passer, for det, der er indvundet paa Statens Budget for 1927—28 gennem Nedsæringslovene, anvendes jo paa to Maader, dels til at dække det Underskud, der ellers vilde være paa Statens Budget, idet Jernbaneindtægterne af det forrige Ministerium var beregnet 9 Mill. Kr. for højt, rent bortset fra senere Takstnedsættelser, og endvidere til at dække de stedfundne Takstnedsættelser, de 21 Mill. Kr.

Det er denne Anvendelse, der bliver gjort af Resultatet af Nedsæringen, hvorimod Nedsættelsen af Formue- og Indkomstskatten hviler paa en fuldstændig anden Basis. Det er en Tilbagebetaling, kan man sige, i grove Træk af Beløb, der er indbetalt for meget i Valutaskat, og det har jo det ærede Medlem Hr. Korsgaard fuldstændig Ret i, at den Gang man indførte den Bestemmelse i Loven, at det eventuelt overskydende skulde gaa til at styrke Kassebeholdningen, var det blot for at angive, hvor de Penge skulde gaa hen, hvis der blev nogle. Formaalet med Loven var ikke i og for sig at styrke Kassebeholdningen. Formaalet var at dække de 40 Mill. Kr.s Gæld til Nationalbanken, og hvis der saa blev noget tilovers, skulde det gaa ind i Kassebeholdningen.

Det er altsaa disse for meget ydede Beløb, der gaar til Lettelse af Formue- og Indkomstskatten. Og hvem er det, der har betalt disse Beløb? Det er dels Yderne af